

свѣтъ да живѣшиш, гдѣ то ти бы секій былъ равенъ, и по разумъ-атъ и по душекны-те дарове, и по богатство-то, и по честь-тѣ и по уваженіе-то; не бы кажъ щелъ да живѣшиш тамо, гдѣ единъ отъ другого никаккъ помощь не трѣси; гдѣ нѣма прилика нѣкои да развѣе умни-те си дарове, да умножи богатство-то си, свое-то уваженіе да увелича и развѣе. Да ли ти не бы досадила тажъ непременливість, това вечито на едно место столанье? Да ли ти не бы было мило да живѣшиш тамо, гдѣ-то е единъ отъ другого совсемъ незавысимъ гдѣ-то не може никой ни да са надѣе за чуждъ помощь, и гдѣ-то единъ за другого наще ни да знае?

Зато ако ти е жалъ на Бога и на Неговы-атъ промыслъ само за себе, сирѣчь, ако ти е жалъ, защо ти не е Богъ нѣщо покече отдѣлилъ, защо са тогака не сетишиш и за оныя, кой-то съ много по малко добыли отъ тебе, а може да съ тѣ и по заслужни и по достоинни отъ тебе? Или ты ищешъ да са промени она вѣчный поредокъ свѣтски за твою-тѣ любовь, за твою-тѣ суетѣ и за твое-то малоуміе? — Ахъ, чи твои-те желанія съ совсемъ продръзливи и високоумни. Тѣ сведочатъ, чи ти е умъ-атъ боленъ, защо го е своелкъіе-то и себичность-тѣ обклала. Ты несмѣшиш да кажешъ предъ свѣтъ-атъ, що желашъ и ищешъ, защо бы человекы-те и тебе и твои-те желанія презирали. Що мыслишъ, кадѣ си заблудилъ? Да ли искашиш, да она премудрый съ свое-то всемогущество угажда на твои-те лудости?

Ты са сѣрдишиш и говоришиш: защо щастіе-то да служи оногова, кой-то го незаслужува? И, за-